

Τό Α' Έτος τῆς Νομικῆς.

Δέν τέλειωσε. Θά χρειαστῆ ἐνάμισυ μήνας ἀκόμη, μά τό μικρό ὑπόλοιπο φαίνεται πολύ πιό μεγάλο ἀπό κεῖνο, πού πέρασε, πού στήν πραγματικότητα εἶναι μεγαλύτερο. Ὅμως αὐτά δέν ἔχουν σημασία. Ὁ χρόνος, πού κείλησε, μίλησε στόν καθένα, τοῦ ἐξηγήθηκε. Ἀκούσαμε τή φωνή του. Ὁ ἦχος τῆς καταστάλαξε στήν ψυχή. Κι' ἡ καρδιά; Αὐτή δέχτηκε συγκινησεις, χαρές.

Θυμᾶμαι τό πρῶτο μάθημα, τόν πρῶτο Καθηγητή, τά πρῶτα λόγια τοῦ ἀνωτέρου διδασκάλου. Μά δέν ἦταν μόνο οἱ διδάσκαλοι, ἦταν καί οἱ συναδέλφοι. Ἐλπίδες, ὄνειρα, πόθοι, ὅλα μέσα σέ μιᾶ αἰθουσα. Προσῆλωση στή διδασκαλία, στά λόγια τά σοφά. Τίποτε ἄλλο; Μά ὄχι δά. Οἱ ἐννοιες τῆς ζωῆς μᾶς παρακολουθοῦν, δέν μᾶς ἀφήνουν ἡσυχους. Προσπάθησα νά δημιουργήσω μιᾶ κατανόηση σ' ἓνα μικρό κύκλο συναδέλφων. Στάθηκα τυχερός. Καί πῶς; Πρόκειται γιά τύχη; Ναι. Μά, ὄχι ἔτσι πού τήν ἐννοῦν ὅλοι. Εἶναι ὅμως τύχη, πού σμειγεί τίς χαρές μέ τούς πόνους. Ἀγαπῶ πάντα τόν πόνο, γιατί στ' ἀλήθεια μέ ἐμπνεύει. Μ' αὐτόν καταλαβαίνω τή ζωή καλλίτερα. "Προσοχή σάν σοῦ μιλάει ἡ ζωή. Προσοχή σάν σοῦ μιλοῦν οἱ ἄνθρωποι. Πρόσεξε, φίλε, νά γνωρίσης, νά ξεχωρίσης τίς φωνές. Τί σοῦ λέει ἡ κάθε μιᾶ; Καί ὅποια σοῦ φανεῖ βαρειά, νά τήν ἀκούσης πιό καλά, ἐρεύνησέ την, κάτι θά σοῦ φανερώση. Ὅποια πάλι θ' ἀκουστῆ μελωδικά, πρόσεξέ την πιό πολύ. Μπορεῖ νά ναι φευτιά κι' ἄς σοῦ φαίνεται γι' ἀλήθεια. "

Συναίσθηματισμοί, μερικές δυσκολίες γιομάτες νόημα μέ ὀδηγοῦν τώρα στό δρόμο, πού χάραξα. Μά μήπως θά τελειώση; Ἡ χρονιά ἡ δεύτερη, ἡ τρίτη, τό πτυχίο, ἡ σταδιοδρομία, ἡ δράση, τό τέρμα ἀργεῖ. Μονάχα τοῦτο θά μείνη πιό ζωντανό στή μνήμη: Ἡ χρονιά ἡ πρώτη, τά πρῶτα βήματα, ὅπου τά λόγια τῶν διδασκάλων δέν ἦταν μόνο λόγια τῆς ἐπιστήμης, ἦταν καί λόγια τῆς ζωῆς καί λέγονταν μέ σκοπό, γιατί εἴμαστε στό ξεκίνημα. Καί δέν θά ξεχαστῆ ἡ πρώτη χρονιά, γιατί μέσα σ' αὐτήν εἶδα τόσες ἐκδηλώσεις τῶν συναδέλφων, πού μεθυσμένοι ἀπό τό πιετό τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς ἀμέτριτης χαρᾶς μου χάραξαν στήν ψυχή μιᾶ παράξενη ἔγγραφια καί μέ τό ἴδιο νόημα μιᾶ ἀνάμνηση στό νοῦ. Δέν εἶναι παρά μιᾶ μικρογραφία τῆς ζωῆς. Δέν εἶναι ἁρμονική. Ἴσως καί ἄσχημη ὄχι. Μά ἀφοῦ εἶναι ἡ ζωή, εἶναι παράξενη. Ἄς εἶναι, θά μοῦ χρειαστῆ, γιατί μέ τή ζωή θά ζήσω, ἡ μικρογραφία τῆς χρειάζεται. Μ' αὐτήν θά τήν κρίνω κάθε φορά. Εὐχαριστῶ τήν τύχη μου, πού τόσο μοῦ κάνει ἀγαπητή τήν πρώτη χρονιά, τά πρῶτα βήματα, πού ὀδηγοῦν σ' ἀτέλειωτους εὐγενικούς ἀγῶνες τῆς ζωῆς, πού ὅσο σέ κουράβουν, τόσο αἰσθάνεσαι τήν ξεκούραση καί ὅσο σέ πονοῦν, τόσο πιό πολύ σοῦ δίνουν τή χαρά!

Στάθης Εὐσταθιάδης.